

Jednoho klidného a bezmračného dne koncem dubna došel Šňupálek tak daleko na sever, že na úbočích hor ještě ležely zbytky sněhu.

Proputoval celý den krajinami s panenskou přírodou a po celou dobu nad sebou slyšel křik tažných ptáků.

Také směřovali z jihu domů.

Šlo se mu dobře, protože měl batoh skoro prázdný a nic mu nedělalo starosti. Měl radost z lesa, z počasí i ze sebe. K včerejšku i zítřku bylo stejně daleko, teď svítlo mezi břízami jasně červené slunce a vzduch byl svěží a příjemný.

Dnešní večer je jako stvořený pro písničku, pomyslel si Šňupálek. Pro novou písničku složenou z jednoho dílu očekávání, ze dvou dílů jarní trudnomyslnosti a ostatní bude jenom bezuzdné veselí, že můžu cestovat, být samotný a spokojený sám se sebou.

Tu písničku už choval pod kloboukem mnoho dní, jenomže pořád se s ní neodvažoval vytasit. Musela dozrát. Veselá nálada z ní měla tak vyzařovat, že sotva Šňupálek přiloží foukací harmoniku k ústům, hned budou všechny tóny na správných místech.

Kdyby je chtěl vyloudit příliš brzy, mohlo by se stát, že by se vzepřely a daly mu písničku jen polovičatou,

nebo by mohl taky ztratit chuť a už nikdy by tóny nedal náležitě dohromady. Písnička je vážná věc, zvláště když má být veselá i trdnomyslná.

Dnes večer si byl však Šňupálek svou písničkou jist. Už žila, byla skoro hotová - a lepší, než jakou kdy složil.

A až přijde do muminiho údolí, zahraje ji na zábradlí mostu přes řeku a muminek určitě řekne: „Ta je hezká. Strašně hezká.“

Šňupálek se zastavil v mechu a přes čelo mu přelétl lehký mráček. Muminek... Čeká na něho a velice po něm touží. Sedí doma, sní o něm a říká: „Samozřejmě že musíš být svobodný. Ano, musíš se vydat na cestu. Přece chápu, že někdy musíš být sám.“

A přitom mu oči potemní zklamáním a bezmocnou touhou.

„Ach jo, ach jo,“ vzdychl si Šňupálek a pokračoval v cestě. „Ach jo, ach jo! Tenhle skřítek je citlivý až hrůza. Nebudu na něj myslet. Jako skřítek je milý, ale zrovna teď na něho myslet nemusím. Dnes večer jsem sám se svou písničkou a dnešní večer není zítřek.“

A za chvíli se Šňupálkovi podařilo na muminka úplně zapomenout. Začal věřit příhodné tábořiště, a když kousek dál v lese uslyšel potok, ihned se tam vydal.

Poslední červené sluneční paprsky mezi kmeny stromů vyhasly a nastával jarní soumrak, váhavý a ztemnělý. Celý les zmodral a břízy podobné bílým sloupům se vzdalovaly stále hlouběji do soumraku.

Potok byl dobrý.

Čirý a bublavý tančil přes chomáče loňského listí, prodíral se zapomenutými ledovými tunely, zařezával se do mechu a horempádem uháněl k malému vodopádu a bílému písečnému dnu. Chvílemi zpíval v durové tónině jako komár, chvílemi se snažil znít mohutně a hrozivě, pak si trochou vody ze sněhu zakloktal v hrdle a všemu se zasmál.